

skal derfor ikke komme og sige, at vi ville sinke denne Sag, tværtimod. Men vi ønske en god og forsvarlig Løsning, som der saa mange Gange har været prøvet paa at naa, men endnu ikke er naaet, og det gælder ikke om, at det bliver et Par Maaneder før eller senere, men om, at der fremkommer et Resultat, som duer.

Staaning: Det ærede Medlem (Pinstrup) siger, at han og hans Parti ikke have sinket denne Sag. Det er dog en Kendsgerning, at hans Parti sinkede den i Gud ved hvor mange Aar under Albertis Ledelse, i 7 Aar tror jeg, og at Kommissionen har haft tilstrækkelig lang Tid til sit Arbejde, hvis den havde villet fremskynde det. Selv om dette Ændringsforslag bliver vedtaget, er der endnu et Aar, hvori det ærede Medlem kan se paa de Forslag, der ere fremkomne, og som han endnu ikke har set. Jeg synes derfor ikke, det ærede Medlem skulde forhindre denne Sag i at komme frem til Vælgernes Kundskab før Valget i 1913.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Ændringsforslaget (se foran) forkastedes med 49 Stemmer mod 31.

Lovforslagets Titel og Tekst samt dets Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 92 af 23. Maj 1902 om Skolebespisning.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2917 ff.).

Sagen sattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Winblad): Det Lovforslag, som Socialdemokratiet tillader sig at lægge paa Folketingets Bord, gaar ud paa, at Kommunalbestyrelserne skulle sørge for, at sultne Børn i de offentlige Skoler i December, Januar, Februar og Marts faa varm Mad enten gratis eller for en Betaling, der ikke maa overstige det Beløb, en Portion koster at fremstille. Det tilføjes, at hvis fattige Forældre kræve det,

skal Maden udleveres gratis, uden at dette regnes for Fattighjælp. Endvidere kunne Kommunalbestyrelserne selv eller Lærerne forlange, at sultne Børn bespises, selv om Forældrene forsømme at stille Krav derom. Endelig gaar Forslaget ud paa, at Halvdelen af Udgifterne herved dækkes af Statskassen.

Dette Lovforslag er i alt væsentligt overensstemmende med de Lovforslag, der have været forelagte her siden 1898. I en Række Aar har Lovforslaget været til Behandling i dette Ting uden at blive vedtaget. Ærede Medlemmer kunne derfor maaske sige, at Lovforslaget er kommet for hyppigt frem, og at det er de ærede Medlemmer for vel bekendt. Jeg skal dertil sige, at Sagen er af saa alvorlig Betydning; af saa stor Vigtighed, at Lovforslaget bestandig vil blive lagt paa Tingets Bord, indtil det endelig en Gang bliver vedtaget. Da jeg forelagde dette Lovforslag for det høje Ting, sagde jeg, at de sultne Børn aldrig ville blive trætte af at banke paa Tingets Dør, og det er Sandheden. De sultne Børn ville blive ved at stille Krav om, at dette Lovforslag vedtages. Vi tro ogsaa, at denne Sag endelig vil sejre en Dag, og vi ere blevne bestyrkede i denne Opfattelse ved de Udtalelser, der fremkom om Sagen fra den tidligere Kultusminister, Provst Nielsen, som diskuterede Sagen med os for ca. 2 Aar siden. Han sagde, at Forslaget rummede — som særdeles mange af Socialdemokratiets Forslag — gode og humane Tanker og Kraft. Han tilføjede, at Bespisning af sultne Skolebørn er noget, som er af stor pædagogisk Betydning, og noget, som han mente burde fremmes, og han tilføjede — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse dette tilligemed et Par efterfølgende Citater, det staar i Rigsdagstidende Sp. 3052 under 21. Januar 1910 —: „Vi, som have haft med Arbejdet i Skolen at gøre, vide, hvilken Forskel der er paa, om Læreren staar overfor Børn, der ere vel ernærede, eller overfor en Flok af mere eller mindre sultne Børn. Det er ret spildt Arbejde overfor de sidste, hvorimod det er et meget frugtbringende Arbejde at være Lærer ligeoverfor de første. Fordi jeg baade har — mener jeg om mig selv — noget med human Tankeliv at gøre, og fordi jeg har en vis Forstaaelse af, hvordan Skolens Gerning bedst kan gøres, ser jeg med meget stor Velvillie paa dette Forslag“. Den tidligere Kultusminister erkendte altsaa, at der er betydelig Sult blandt Skolebørn, og i denne Erkendelse maa vel ligge, at det